

Догґерланд. Між дияволом і морем.

Кн. 3

Марія Адольфсон

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Оляна Чередниченко

© Видавничий дім «Фабула». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог

У вухах шумить. Стрімкий потік позбавляє сил руки й ноги. Гаряча кров приливає до голови, розтікаючись капілярами, і змушує обличчя закипати в холодному сьайві телевізора.

Сюжет новин короткий, перед його очима на екрані миготить її суворе серйозне обличчя. Вона дає інтерв'ю. Швидкий погляд у камеру. Лише кілька секунд — чотири, може, п'ять. Потім вона зникає.

Але він встиг добре її роздивитися.

Яка ж вона самозакохана, бундючна! Клята лицемірка. Фальшивка. Уся вона — суцільна наскрізна фальшивка! Ось воно, обличчя людини, яка знає собі ціну. Невже вона справді всерйоз вважає, що має якусь цінність?!

Ні, вона — просто огидна клята сука. Ніхто.

Він жбурляє пульт дистанційного керування об стіну, і гуркіт удару наповнює кімнату.

Невже він єдиний, хто бачить її наскрізь? Невже він єдиний, хто бачить її істинну сутність за фальшивим фасадом доброчесності? Чорт забирай! Невже знову саме йому доведеться все виправляти?

Тіло в кріслі важніше і тягне його донизу, на мить здається, що він не впорається з цим усім. Сил більше немає. Краще здатися, дати їй вийти сухою з води. Крім неї ще багато інших, які прийдуть після неї, і яким він уже не зможе помститися. Він уже зробив усе, що міг, хай тепер хтось інший візьметься за цю паскуду.

Він може дати їй спокій.

Може не мститися їй.

Власне, міг би, атож, цілком міг би.

Якби ж вона не нав'язувалася, якби знову не вторглася в його дім через екран телевізора. Так, можливо, він міг би відпустити її, якби вона не спонукала його до рішучих дій. Але вона сама

напросилася. Вона благає про це. Благає.

І вона повинна отримати саме те, чого хоче.

Він вмикає комп'ютер і знову дивиться той фрагмент інтерв'ю з нею.

Вдивляється в це обличчя, знову і знову, аж поки до нього повертаються сили. Так, він зробить це. Востаннє.

1

Вона така вродлива, що це аж до сказу доводить. Її висока постать і біла сукня контрастують з натовпом людей, переважно вбраних у темне. Усі вони із захватом дивляться на неї. Надзвичайна врода мовби підносить її над усіма іншими. Вона здається божественно-трансцендентною завдяки своїй зовнішності, манері говорити, рухам, жестикуляції, і — заради об'єктивності слід підкреслити — тому факту, що стоїть на метровому підвищенні, дивлячись на присутніх згори.

Карен спостерігає за жінкою на маленькій сцені в дальньому кінці зали й подумки проклинає себе за те, що взагалі сюди прийшла.

— Приходь до нас у студію, — запропонував їй Лео. — Відсвяткуємо, що ми нарешті закінчили запис альбому.

У нього був щасливий, аж захеканий голос, коли він говорив по телефону сьогодні вранці. І, звісно, Карен була не проти заїхати до студії з ключами від нових замків, оскільки все одно збиралася до міста. Зовсім не тому, що їй була страшенно цікава та вечірка. Просто з ввічливості.

— А ще!.. Ти теж зможеш із нею познайомитися! — додає Лео.

Не треба було пояснювати, кого він мав на увазі.

Зараз Карен Ейкен Горнбі стискає в'язку ключів у кишені куртки і обводить поглядом приміщення «КейБіДжі Продакшн». Потім вона помічає його. Лео Фрііс стоїть просто під сценою і

сміється з чогось, що тільки-но сказала жінка, піднесена до рангу божества.

Усього три тижні, думає Карен, — і все так змінилося. Уже три тижні Лео дедалі рідше приїжджає додому в Лангевік. Зазвичай майже весь цей час він ночував у студії. І Карен, імовірно, за ці тижні забула, який він із себе.

Лео здається втомленим, думає вона. І щасливим.

Потім Лео помічає її, махає рукою і повертається до сцени.

— Власне, це й усе, що я хотіла сказати, — мовить жінка в білому. — Повторю лише, що без вас цього не було б. Дякую за те, що допомогли мені віднайти шлях до мого коріння і знову рушити вперед.

Вона різко замовкає і дивиться в стелю. Група перед сценою, майже затамувавши подих, чекає, що буде далі. Жінка в білому дивиться на них зверху вниз і закінчує свій виступ, усміхнувшись і схиливши набік голову.

— Єдине постійне в нашому житті — зміни, — каже вона. — Ніколи не забувайте про це.

Піднімає келих, і люди під сценою у відповідь піднімають свої пивні пляшки й винні келихи.

— Яка глибока думка! — тихо бурчить собі під носа Карен.

Але недостатньо тихо.

— Що ти там бурмочеш? Тобі не подобається наша зіронька?

Карен не помітила, як поруч із нею опинився Коре Траавад, який усміхається і простягає їй пляшку пива.

Він здається навіть щасливішим за Лео, якщо це взагалі можливо, думає вона. Як кіт перед тарілкою щойно зловленого оселедця. Або як один із партнерів музичної компанії, який щойно закінчив запис альбому зірки світового масштабу. Зірки, яка на десять років пішла зі сцени і з публічного простору, а тепер раптом вирішила повернутися.

Карен хитає головою.

— Узагалі-то я вже йду. Просто заскочила завезти новий комплект ключів для Лео. Мені довелося замінити замки вдома.

— Так, я чув, що хтось удерся до тебе в будинок. Та Лео казав, що нічого не вкрали.

— Ну так, він має на увазі, що його гітари не вкрали. Але в мене поцупили кілька срібних речей, які дісталися мені в спадок, якщо це рахується.

Заміна замків у будинку та гостьовому котеджі коштувала їй дев'ятсот шістдесят марок і п'ятдесят шилінгів. Слюсар змусив її чекати понад шість годин, перш ніж зміг утиснути Лангевік у свій денний графік.

Короткої поїздки до супермаркету в Ракне виявилося достатньо, щоб хтось зламав замки у великому будинку і в маленькому гостьовому будиночку, поки її не було вдома. Мене не було всього годину, максимум півтори, думала Карен, ретельно оглядаючи кімнати, напружуючи слух і добре розуміючи, що злочинець досі може бути десь поруч.

Але це малоймовірно, бо на повороті до свого будинку вона проїхала повз білий фургон. Вона саме поверталася із магазину з новою викруткою, чотирма пачками шурупів і двома ящиками червоного вина в багажнику. Тоді вона не звернула уваги, лиш збентежено зазначила, що не впізнала білого фургона.

Лише згодом зрозуміла, що відповідь на запитання, що зникло з будинку, була короткою і однозначною. Срібло.

На серванті у вітальні в тонкому шарі пилу, де колись стояли свічники вісімнадцятого століття, тепер виднілися два круглі відбитки. Шухляда, де зберігалось столове срібло, яке вона успадкувала від британських родичів своєї матері, лежала порожня долі.

Що ж до всього іншого — злодії з фургона, очевидно, дійшли висновку, що майно Карен Ейкен Горнбі нічого не варте. Вони погребували відносно новим телевізором, який вона купила на післяріздвяному розпродажі. Колекція вишуканих вин з ельзаського виноградника, в якій їй самій належало кілька відсотків, можливо, теж нічого не коштувала для злодіїв, але той факт, що не забрали з собою жодної пляшки, чітко вказував: вони навіть не спускалися до льоху. Напевно, втішала вона себе в пориві ураженого самолюбства, їм щось завадило.

Трохи заспокоєна, переконавшись, що її пляшки в безпеці, вона запізно збагнула, що насправді хотіли б знайти грабіжники, і сповнена передчуття, кинулася через двір до маленького котеджу. Зателефонувала Лео, щоб повідомити, що його найцінніша річ зникла. Гітара була найцінніша серед усіх інструментів — «Мартін» 1932 року випуску. Вона пережила дні бездомного життя Лео, але явно не пережила того, що Лео залишив її у гостьовому будиночку з необачно поганими замками, зробленими, либонь, приблизно в той самий час, що й гітара.

Телефонуючи Лео, вона думала про страховку і свою відповідальність власника житла. З неабияким полегшенням дізналася, що все гаразд, гітара у нього в студії. І це полегшення змусило її погодитися принести йому нові ключі. Щойно слюсар закінчив, вона стрибнула в машину. Бідніша на дев'ятсот шістдесят марок п'ятдесят шилінгів і кілька кілограмів сімейного срібла.

Голос Коре повертає її до сьогодення.

— О, та ти в поганому настрої!

Карен посміхається йому і приймає пляшку.

— Зовсім ні, — заперечує і відпиває. — До речі, вітаю! Я розумію, що останній тиждень був дуже напруженим. Але нарешті все закінчилося, чи не так?

Коре надуває щоки і голосно видихає.

— Власне, запис закінчено, усе гаразд. Якщо я ще зможу відмовити її від ідіотської ідеї вносити якісь зміни в останню хвилину, то взагалі буде супер!

Карен помічає втому на його обличчі і хоче запитати, що він має на увазі, але зупиняється. Зрештою, вона не має жодного стосунку до запису, а крім того, хоче якнайшвидше вшитися звідси.

— Що ж, я триматиму пальці схрещеними, щоб альбом мав успіх, коли ти його випустиш, — каже вона. — Я чула, що він вийде не раніше осені, якщо я правильно розумію.

Вона знала весь план. «КейБіДжі Продакшн» оголосить новину публіці першою: Луна повертається після десятирічної перерви. Потім вони випустять один сингл до літа, а решту пісень презентують під час осіннього туру.

— Можливо, — додав тоді Лео. — Якщо все піде добре.

Вона слухала, але в одне вухо влітало, а з другого вилітало.

Музика Луни її ніколи не цікавила, навіть у часи розквіту співачки: блискуча поп-музика і яскраві шоу. Її було легко не помітити, легко забути в натовпі інших, відоміших артистів, але чомусь Луна завжди мала хорошу репутацію, а згодом її навіть почали вважати культовою співачкою. Можливо, таке реноме закріпилося після несподіваного відходу в усамітнення саме тоді, коли була на піку своєї популярності.

Коре киває.

— Принаймні так ми плануємо, — каже він. — Сподіваюся, це буде справжній вибух.

Луна мені й раніше не подобалася, а зараз її творчість хвилює мене ще менше, думає Карен і відвертається від сцени, де Лео каже щось таке, від чого співачка закидає голову й сміється.

Зі свого місця Карен не бачить її ідеальних білосніжних зубів. Але вона знає, що в Луни вони саме такі.

Якого біса я тут роблю?

— Ти не міг би передати Лео ключі? — каже вона. — Я трохи поспішаю, а він, здається, зайнятий.

— Та облиш! Це ж вечірка! Хай нас і небагато, та ми відсвяткуємо з розмахом. Ейрік теж приїде, до речі, ось-ось має бути тут.

Коре дивиться на годинник і на вхід, ніби це змусить його хлопця матеріалізуватися.

— Я не маю часу. Обіцяла заскочити до Маріке в студію і подивитися, над чим вона працює.

— Та залишся трохи! Якщо будеш чемною, я дозволю тобі підійти привітатися...

Він не встигає закінчити речення, бо до них наближаються Лео і жінка в білому вбранні. Карен бачить, що він поклав руку їй на спину, немов скеровуючи її вперед.

— Привіт, Карен! — каже він. — Я просто повинен вас познайомити. Це Карен, поліцейська, у якої я живу — про це я тобі вже казав. А це Луна. Думаю, їй не треба відрекомендовувати.

Поліцейська, у якої я живу.

Карен простягає руку, але замість того, щоб потиснути її, Луна зводить долоні разом і злегка вклоняється.

— Намасте.

Її усмішка настільки чарівна, що Карен може лише заворожено дивитися у відповідь і відчувати, як мліє, фіксуючи кожну деталь. Чисте, без макіяжу обличчя, золотава шкіра без жодної пори. Платиново-біляве коротко підстрижене волосся. Я ніколи не носила б такої зачіски, похмуро думає Карен. Навіть якби була на десять років молодша й мала голову, як у чортової Нефертіті.

Потім вона усвідомлює, що досі тримає руку простягнутою, і збентежено опускає її.

— Емм... Добрий день.

Музика, що ллється з динаміків, і шум у студії заглушають усі інші звуки і її тихі слова.

— Карен — моя давня подруга, — вигукує Коре. — А Ейрікова ще давніша. Вони знають одне одного ще зі школи.

Луна не звертає уваги на його коментар. Вона не зводить очей з Карен.

— Мені дуже приємно познайомитися з вами, — каже вона і нахилиється ближче до Карен. — Лео розповідав, який він вдячний за те, що живе з вами. Казав, що ви його практично врятували.

Карен змушує себе усміхнутися і відчуває, як її обличчя напружується. Вона думає, що відповісти, але всі її думки крутяться навколо того, який контрастно жалюгідний вигляд вона має поруч зі світловолосою жінкою, що височіє перед нею, немов статуя. Вона дивиться на склянку, в якій у Луни, здається, мінеральна вода, і стримує бажання зробити ковток пива прямо з пляшки.

А тепер скажи щось. Не стій, як ідіотка.

— І я вам теж вдячна, — додає Луна. — За те, що врятували його для мене, розумієте? Я не здійснила б цієї фантастичної подорожі без Лео.

Вона злегка гладить Лео по плечу. Відчуття знайоме. Інтимне й знайоме. Він досі тримає руку на її спині. Лео і Луна. Це якесь безглуздя. Карен бере себе в руки і дивиться Лео прямо в очі.

— О, то ти не лише музикант, Лео? — зауважує вона. — Ти тепер ще й екскурсовод?

Ангельське створіння сміється. Її сміх дзвінкий і веселий, і Лео на мить здається розгубленим.

— Луна мала на увазі подорож як...

Він замовкає.

— Я зрозуміла, — відрубує Карен. — Це був жарт.

Луна злегка нахилиє голову вбік і починає роздивлятися Карен. Цього разу вдумливо.

— Так, Лео казав, що ви дотепна, — каже вона. — І уциплива. Але, можливо, це потрібні риси, коли ти поліцейська. І орендодавець.

— Так, можливо, — коротко відповідає Карен. — Було дуже приємно познайомитися з вами, Луно, — додає вона, примушуючи себе усміхнутися ще раз, витягує ключі з кишені куртки. — Але, на жаль, я мушу йти.

Потім вона звертається до Лео.

— Просто хотіла віддати тобі. На випадок, якщо вирішиш переночувати вдома.

Вона шкодує про свої слова тієї ж миті, коли їх вимовляє.

Чого б то їй мало цікавити, де і з ким ночує Лео Фрііс?

2

Аж надто спекотно, каже вона собі. Я такого не витримаю. Коли двадцять хвилин тому вона впевнено взяла кросівки, термометр показував двадцять п'ять градусів.

Її енергія почала вичерпуватися, коли вона добігла до стежки, яка повертала на північ і далі вилася вздовж узбережжя. Їй удалося подолати близько кілометра, до того як втома взяла гору. Карен змусила себе пробігти ще кілометр, перш ніж нарешті здалася. Ноги тремтіли. Вона опустила на гладенький камінь скелі і притулилася спиною до однієї з покручених сосен.

Наприкінці квітня не повинно бути так тепло, думає вона. Не в Доггерланді.

Вона дивиться на горизонт, і тривога проникає в її свідомість. Систематично. Починається з парникового ефекту, глобального потепління і танення льоду на полюсах, і Карен відчуває, як її охоплює відчуття нездужання, коли витирає піт з чола. Вона шукає розради, яку завжди знаходила у погляді на море: чи то від хвиль та їхніх загрозливо-сірих вершин, чи, як сьогодні, від оманливого

відблиску сонячного світла, що маскує свої скарби під поверхнею води.

Але каскади пінистої води на скелях, що тихо розливаються на кам'янистому пляжі, більше схожі на крик про допомогу, ніж на джерело розради після останніх тривожних кліматичних новин. Біда, думає вона. Якщо ми зараз нічого не зробимо, то загинемо.

Намагаючись вгамувати тривогу, вона дивиться на брудні кросівки і змушує себе думати про те, що сама може зробити, аби змінити ситуацію. Про пральну машину, яка почала видавати дивні звуки під час віджиму, про цифри, які насмішувато миготіли перед нею, коли вона вчора ввечері перевіряла свій банківський рахунок. І про речі, які чекали на неї у п'ятницю вранці.

Обов'язковий щорічний медогляд з тестом на фізичну підготовку й стрільбою. Перевірятимуть зір, братимуть аналізи, вимірюватимуть тиск... На якусь мить Карен заспокоює думка про те, що останні кілька місяців, з погляду алкоголю, були напрочуд безхмарні. Принаймні за її власними стандартами. Вона навіть стала менше курити. Практично повністю відмовилася від куріння.

Практично.

І, звичайно ж, вона займалася спортом, виконувала вправи, які їй велів робити фізіотерапевт до кінця життя, щоб компенсувати травму коліна. Вона також скористалася можливістю потренувати руки й живіт і відчула, що сила в її м'язах поступово відновлюється.

Але вона не бігала. А в п'ятницю перевірятимуть не силу її м'язів, а просто поставлять Карен на бігову доріжку і прикріплять електроди до спітнілого тіла.

Навряд чи мене за це звільнять, думає вона. Вони ж знають, що я не можу повноцінно тренуватися після падіння минулої осені. Спершу коліно, а потім сніг і лід... Вона думає про бігову доріжку, яка припала пилюкою у підвалі, і швидко перескакує на іншу думку. Відмахується від думки про мамографію, яку тепер пропонують

усім співробітницям поліції, і на яку вона вперше погодилася. Вона витягне голову з піску й витримає те кляте дискомфортне стискання грудей. Нещодавно вона відчула невелику грудочку, коли милася в душі. Щось тверде, десь у тканинах молочної залози. Щось чужорідне.

Немає сенсу зациклюватися на цьому зараз. Краще зосередитися на тесті зі стрільби. Принаймні цього вона не боїться.

Повільно, поступово вона видихає тривогу з легенів маленькими затяжками, переходячи до інших думок, не бажаючи, щоб жодна з них зайняла постійне місце в її голові. Дах, який треба перекрити, останні соціологічні опитування напередодні осінніх виборів у Доггерланді, ця клята мамографія, чергова стрілянина у школі в США, черговий теракт у Франції, останній допис Трампа в твіттері.

Її власне відображення у дзеркалі цього ранку.

Замість того, щоб швидко й бездумно виконати ранкові справи, вона стояла із зубною щіткою у руці й дивилася на змарніле обличчя перед собою. Скривившись, вона зрозуміла, що гусячі лапки навколо очей поглибилися відтоді, як вона востаннє звертала на них увагу, а шкіра обличчя трохи обвисла. І вона знає, що саме вчорашня зустріч із Луною стала каталізатором цієї раптової невпевненості в собі. У всьому винна безтілесна істота в білому, яка зачарувала всіх.

Усіх, крім однієї сварливої детектива-інспекторки з Лангевіка. Карен Ейкен Горнбі.

А потім сварка з Лео. А то взагалі була сварка чи ні? Він провів її до машини. Намагався вмовити залишитися. Дивувався, чому вона так розлютилася.

— Хіба вона не могла просто привітатися зі мною, як нормальна людина? — просичала Карен.

— Вона ніколи не тисне людям руки, — відповів Лео. — Багато співачок бояться мікробів. До того ж вона багато років була

буддисткою.

Здається, вона не особливо боїться мікробів, коли висить на тобі, подумала Карен, але, на щастя, прикусила язика. Просто дивилася, як Лео кладе ключі в кишеню, і подумала, що, мабуть, мине певний час, перш ніж він ними скористається.

Принаймні цього ранку вона не бачила його вдома. Як і Сігрід, думає вона, відганяючи тривогу, що зачалася в глибині свідомості відтоді, як помітила, що двері до маленької спальні прочинені, а ліжко порожнє. Щоправда, не застелене, але це навряд чи свідчить про те, що вона спала тут минулої ночі. Її теж не було вдома.

Сігрід — доросла, переконує себе Карен подумки. Вони з Лео мають повне право приходити і йти, коли їм заманеться. Вони — квартиранти, не більше. Дві загублені душі, які постукали у двері її комфортного існування.

Якого біса я їх впустила?

За двадцять хвилин вона зупиняється біля кам'яних сходів і хапається за перила. У вухах дзвенить, по тілу розливається хвиля жару, яка досягає точки кипіння, коли піднімається до обличчя. Притулившись лобом до холодних залізних перил, Карен чує, як відчиняються двері гостьового будиночка. О, думає вона. Ти таки повернувся додому минулої ночі!

Наступної секунди лунає голос Лео.

— Ну, ти всім подзвонив? Хтось же має знати, де вона! Брюнн або Гордон? Біллі? Він же завжди точно знає, де Луна й що робить.

Настає тиша, Лео слухає відповідь того, з ким говорить, і цим користується Карен, піднімається сходами й проскакує у двері, не озираючись. Перед тим як зникнути у ванній кімнаті, вона знову чує голос Лео.

— Може, вона просто забула. Я впевнений, що вона скоро вийде на зв'язок. Або приїде. Завтра. Я навіть радий, що не мушу сьогодні йти у студію. У мене страшенне похмілля, а в тебе?

— Що сталося? — запитує Карен трохи згодом, коли сідає за кухонний стіл, щойно вийшовши з душі, з обличчям, вкритим тональним кремом, який вона знайшла в глибині шафки у ванній кімнаті. Пахне трохи несвіжим, зауважила.

— Луна, — каже Лео. — Ми мали довести останні штрихи сьогодні, але Коре не може до неї додзвонитися.

— Я думала, ви закінчили. Хіба не це святкували?

— Загалом так. Але вчора Луна запропонувала ідею, яку ми зрештою вирішили спробувати перед її від'їздом.

— То вона повертається додому? — запитує Карен, з усіх сил намагаючись не видати полегшення, яке вона відчуває.

Лео нахилив голову й позіхає.

— Так, післязавтра. Мабуть, зможе повернутися лише наприкінці наступного місяця. Але вона збиралася сьогодні вранці поговорити з Коре й домовитися про час нашої зустрічі в студії. У нас є тільки сьогодні й завтра.

— Вона, мабуть, спить. Може, в неї похмілля, як і в тебе?

— Луна? Вона взагалі не п'є ні краплі.

Звісно, а як же інакше, думає Карен, беручи до рук чайник.

— Я маю на увазі, вона п'є соки і все таке, — уточнює Лео. — Ти знала, що траву можна їсти? Навіть пити. Кажуть, що це шалено корисно для здоров'я.

— Не соромся. Вперед! — Карен махає рукою в бік вікна. — Можеш почати з лободи біля дровітні, а потім пройти по всьому подвір'ю?

Лео пирхає.

— Ти досі сердишся? — запитує і відрізає собі шматок хліба.

Буханець лежить на столі ще від сніданку, який Карен з'їла кілька годин тому.

— Хочеш шматочок? — запитує Лео і запитально піднімає ніж.

— Ні, дякую. Хоча... Так, відріж мені шматочок.

— То що це було вчора?

— Нічого. Я просто втомилася. Відчувала, що я... не вписуюся. Я не дуже люблю такі події. Це не моє.

— Які «такі» події? Що саме тобі заважало? Там була гарна музика, смачна їжа, відкритий бар. І щасливі люди, які святкували добре виконану роботу. Чого раптом усе це «не твоє»?

Карен мовчить.

— Мені однак сьогодні не треба їхати в місто, — додає Лео й знову позіхає. — Ми нічого не можемо зробити без Луни. У найгіршому разі ми почнемо завтра рано-вранці, але якщо ні, то вона може забути про всі зміни. Так каже Коре. Наприкінці тижня приїжджає новий гурт.

— А де вона живе? У готелі?

— Та ні! Який може бути готель?! Винаймає віллу на Фріселі. Інакше ми не втримали б у секреті, що вона тут. Усі, хто з нею працюють, мусили підписати угоду про нерозголошення. Ти ж теж обіцяла тримати рот на замку, чи не так?

Він переводить на неї пильний погляд.

— Так. Я не казала про це жодній живій душі. А до неї хтось їздив? У гості в той орендований будинок на Фріселі? Може, вона там, хоча й не відповідає на дзвінки? Може, з нею щось сталося — потрапила в аварію, чи передозування... Хоча ні, вона чиста, мов скельце.

Лео роздратовано хитає головою. Потім на його обличчі з'являється тінь занепокоєння.

— Коре поїде туди ввечері, якщо вона мені не передзвонить. А що ти маєш на увазі? Думаєш, нам варто хвилюватися?

— Я нічого не думаю. Узагалі нічого.

Але мені цікаво, чому Коре подзвонив тобі, щоб дізнатися, де Луна.

Тієї миті відчиняються входні двері, і чути голос Сіґрід. Карен відчуває одночасно полегшення і злість.

— Привіт! Є хто вдома?

Лео застережливо дивиться на Карен.

— Заспокойся. Їй уже виповнилося дев'ятнадцять років.

Потім нахиляється і підморгує їй.

— Що це за глина в тебе на обличчі?

• • •

Далі — у повній книжці «Доґгерланд. Між дияволом і морем. Кн. 3».
nashaknyga.com.ua